

**WICEPREZES
SĄDU OKRĘGOWEGO
W OLSZTYNIE**

ul. Dąbrowszczaków 44 A
10-001 Olsztyn

tel. 089/ 521-61-64
fax. 089/ 521-61-63
NIP: 739-12-26-136

www.olsztyn.so.gov.pl
e-mail: prezes@olsztyn.so.gov.pl

Olsztyn, dnia 4 października 2012r.
A-067-32/12

Pan

Sławomir Siwy

ul. Pomorska 1 / 2

48-303 Nysa

W nawiązaniu do Pana wniosku z dnia 21 września 2012r. w załączeniu uprzejmie przesyłam zanonimizowany odpis wyroku wraz z uzasadnieniem w sprawie IV Pa 129/12 Sądu Okręgowego w Olsztynie.

Z upoważnienia Prezesa SO

**WICEPREZES
SĄDU OKRĘGOWEGO w OLSZTYNIE**

Ewa Dobrzyńska-Marawka

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2012 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Bohdan Bieniek (spr)

Sędziowie: SSO Beata Łożyńska-Motyka

SSO Irena Ekiert

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2012 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa

przeciwko Izbie Celnej w

o nadanie stopnia służbowego komisarza celnego w korpusie oficerów młodszych służby
celnej

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego Izbę Celną w

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie
z dnia 17 grudnia 2010 r.

sygn. akt IV P 281/10

- I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zobowiązuje
pozwanego do zmiany aktu mianowania z dnia
poprzez nadanie stopnia w korpusie oficerów
młodszych Służby Celnej;**
- II. w pozostałym zakresie apelację oddala;**
- III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę złotych (**
złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje oraz
postępowanie kasacyjne.

Uzasadnienie.

Powód domagał się od pozwanego Izby Celnej w zmianę aktu mianowania z dnia   roku i nadanie powodowi stopnia służbowego komisarza celnego w korpusie oficerów młodszych Służby Celnej oraz zasądzenia na rzecz powoda kwoty 200,50 zł tytułem braku dodatku do uposażenia zasadniczego za stopień służbowy komisarza celnego za okres od 30 listopada 2009 roku do dnia wydania orzeczenia, a także zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

Pozwana Izba Celna w   wniosła o oddalenie powództwa, alternatywnie podniosła zarzut niewłaściwości sądu powszechnego w sprawie o zmianę aktu mianowania funkcjonariusza izby celnej.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie wyrokiem z dnia 17 grudnia 2010 roku, sygn. akt: IV P 281/10, zobowiązał pozwanego do dokonania zmiany aktu mianowania z dnia   roku w ten sposób, że z dniem   roku nada powodowi stopień komisarza celnego w korpusie oficerów młodszych służby celnej. W pozostałym zakresie Sąd umorzył postępowanie odnośnie dodatku uposażenia zasadniczego.

Sąd I instancji w uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że aktem z dnia   roku mianowano powoda nastopień aspiranta celnego w korpusie aspirantów Służby Celnej. W dniu   roku powód złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w   Sąd ten odrzucił tę skargę uznając się niewłaściwym. Jednocześnie jako właściwy wskazał sąd powszechny.

Po ustaleniu powyższego Sąd I instancji zważył na treść art. 223 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej. W szczególności przeanalizował przepisy tej ustawy zawarte w rozdziale: „Przepisy przejściowe” i ocenił, że do powoda ma zastosowanie przepis art. 223 ust. 3 pkt. 2 ustawy o Służbie Celnej. Na podstawie tego przepisu w związku z art. 1047 kpc Sąd Rejonowy orzekł jak w pkt. I zaskarżonego wyroku. Sąd podkreślił przy tym, iż uznał za zasadne zastosowanie art. 1047 kpc ponieważ brak jest przepisów dających sądowi powszechnemu kompetencje do dokonania zmiany aktu mianowania stanowiącego decyzję administracyjną uprawnionego organu.

W pkt. II tego wyroku Sąd umorzył postępowanie bowiem powód cofnął powództwo w części dotyczącej zasądzenia kwoty 200,50 zł miesięcznie.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją pozwany. Zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 1047 kpc poprzez uznanie, iż na podstawie tego przepisu Sąd zobowiązał organ administracji do zmiany aktu mianowania w sytuacji, gdy pozwany jest Izłą Celną, a nie organem administracji,
2. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 464 § 1 kpc poprzez niezastosowanie tego przepisu i nieprzekazanie sprawy Dyrektorowi Izby Celnej w w sytuacji, w której organ ten nie wydał postanowienia o uznaniu się za niewłaściwy, a pełnomocnik pozwanej na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku wnosł o przekazanie sprawy do rozpoznania temu organowi.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o wydanie postanowienia o uznaniu się za niewłaściwy i przekazanie sprawy pozwanemu do rozpoznania w trybie przepisów Kpa, bądź też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wniósł także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zgłoszone w pozwie żądania nie mają charakteru roszczeń z zakresu prawa pracy. Powodowi wobec wejścia w życie nowej ustawy o Służbie Celnej zostały ustalone nowe warunki pełnienia służby w zakresie nadania stopnia służbowego. Dlatego też sąd pracy nie jest właściwy do rozpoznania sprawy o nadanie stopnia służbowego. Powołał się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 roku, II PZP 5/10. Wobec powyższego Sąd I instancji błędnie uznał, że powództwo jest zasadne. Niewłaściwie zinterpretował art. 223 ust. 3 pkt. 2 ustawy o Służbie Celnej uznając, że pojęcie „przed wejściem w życie ustawy” należy rozumieć jako dowolny okres poprzedzający wejście jej w życie.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie. Wskazał, że redakcja przepisu art. 223 ust. 3 pkt. 2 ustawy o Służbie Celnej nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Jego zdaniem dla uzyskania stopnia w korpusie oficerów młodszych Służby Celnej nie jest konieczne, aby w dniu wejścia w życie ustawy funkcjonariusz celny pełnił służbę na stanowisku wskazanym w jego treści. Podniósł przy tym, że organem administracji dokonującym aktu mianowania

był w realiach rozpoznawanej sprawy Dyrektor Izby Celnej. Izba Celna zaś była pracodawcą powoda. Sam pozwany zamiennie przy tym stosuje określenia: Izba Celna i Dyrektor Izby Celnej – utożsamiając je ze sobą.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 25 marca 2011r. uchylił zaskarżone orzeczenie w punkcie I i sprawę przekazał do rozpoznania Dyrektorowi Izby Celnej w

Od powyższego orzeczenia powód złożył skargę kasacyjną. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2012r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że obecnie kwestia właściwości sądu powszechnego została jednoznacznie rozstrzygnięta. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 kwietnia 2012r. wskazał, że w sytuacji gdy droga administracyjna została przed powodem zamknięta, to sąd powszechny nie może uchylić się do rozpoznania sprawy. Doszło zatem do sytuacji, iż sprawa o charakterze administracyjnym, a za taką sprawę uznaje ją Sąd Okręgowy w Olsztynie, powinna zostać rozpoznana przez sąd powszechny wobec zamknięcia powodowi drogi w postępowaniu administracyjnym. Zatem nie jest to sprawa cywilna sensu stricto, lecz sprawa która zostanie rozpoznana w postępowaniu cywilnym wskutek uprzedniego negatywnego działania innego organu.

Stosownie do treści art. 398²⁰ kpc Sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Stąd też zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia treści art. 464 § 1 kpc należy obecnie uznać za chybiony. Także nie jest zasadny zarzut naruszenia treści art. 1047 kp, gdyż skoro sprawa jest rozpoznawana w sądzie pracy, to przynajmniej w sposób formalny należy niniejszy spór traktować jako postępowanie pomiędzy stronami stosunku służbowego. Tym samym nie ma podstaw do posilkowego stosowania przepisów kodeksu postępowania cywilnego odnośnie przepisów szczególnych dotyczących egzekucji świadczeń niepieniężnych, czyli do powoływania się na treść art. 1047 kpc.

Natomiast nader istotną kwestią niniejszego postępowania było udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni art.223 ust.3

pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o Służbie Celnej, w szczególności czy prawidłowa jest interpretacja zwrotu „przed dniem wejścia w życie ustawy”

Dokonanie wykładni prawa materialnego w sytuacji, gdy stan faktyczny sprawy sporny nie jest, a taki też był w niniejszej sprawie, nie powinien zasadniczo budzić rozbieżności interpretacyjnych. Treść spornego przepisu brzmi następująco, art. 223 ust.3 funkcjonariuszowi celnemu, który przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) pełnił służbę w stopniu aspiranta celnego, starszego aspiranta celnego albo podkomisarza celnego lub

2) zajmował stanowisko, które wiązało się z podporządkowaniem służbowym funkcjonariuszy celnych lub pracowników, bądź pełnił obowiązki na tym stanowisku oraz pełnił służbę w służbie stałej w stopniu innym niż wymieniony w pkt 1 i w ust. 2

- określa się stopień w korpusie oficerów młodszych Służby Celnej.

Jednakże strony przedstawiły skrajnie odmienne stanowiska. Powód stał na stanowisku, iż sporny zwrot oznacza sytuację, w której dokonuje się oceny całokształtu okresów pełnienia służby i w razie stwierdzenia zajmowania stanowiska związanego z podporządkowaniem służbowym funkcjonariuszy, bądź pełnienia obowiązków na tym stanowisku, pozwany powinien określić powodowi stopień w korpusie oficerów młodszych Służby Celnej, a nie- jak to uczynił – w korpusie aspirantów Służby Celnej.

Tymczasem pozwany wywodził, że przyjęta wykładnia językowa prowadzi do nieracjonalnych wniosków, sprzecznych z logiką, bowiem doprowadziłaby do awansowania do korpusu oficerów wszystkich funkcjonariuszy, którzy pełnili funkcje kierownicze w obojętnie jakim czasie przed wejściem w życie ustawy i kwestia przydatności do pracy na danym stanowisku nie byłaby oceniania, jak też również można by założyć, iż awans objął by funkcjonariuszy na których nałożono karę dyscyplinarną przeniesienia na niższe stanowisko służbowe.

Z tak zaprezentowanym stanowiskiem pozwanego nie można się zgodzić. Wykładnia przepisu prawa materialnego tj. art. 223 ust.3 ustawy o służbie celnej dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i zasługuje na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, iż pierwszeństwo należy przypisać wykładni językowej. Oparcie to tego sformułowania można poszukiwać w orzecznictwie, jak i doktrynie. Przykładowo należy odwołać się do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 czerwca 1999r. w sprawie SK 12/98, w którym stwierdzono iż jeśli wykładnia językowa

pozwala skonstruować obowiązującą normę, to brak podstaw do poszukiwania innej metody interpretacji tekstu prawnego, w tym metody systemowej, czy też celowościowej. Nadto należy przytoczyć za Sądem Rejonowym podane stanowisko doktryny, a mianowicie publikacje Jolanty Jabłońskiej- Bonca „Wstęp do nauk prawnych”.

Z kolei w orzecznictwie Sądu Najwyższego można wskazać na orzeczenie w sprawie I CKN 664/97, jak też odwołać się do uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 25.04.2003r. w sprawie CZP 8/03, w której wyjaśniono że w myśl reguły *clara non sunt* interpretanda przepis jasny nie wymaga wykładni, co oznacza, że w przypadku, gdy zastosowanie reguł wykładni językowej doprowadziło do wyjaśnienia wątpliwości interpretacyjnych, nie ma potrzeby stosowania dyrektyw wykładni pozajęzykowej - systemowej lub funkcjonalnej. Uzupełnienie przedstawionej wykładni językowej ... należy uznać jednak za wskazane, gdyż wolno odstąpić od sensu językowego wykładni, mimo że przepis jest jasny i oczywisty, gdy prowadzi to do rażąco niesprawiedliwych lub irracjonalnych konsekwencji, gdy przemawiają za tym szczególnie ważne racje prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne, gdy językowe znaczenie przepisu pozostaje w oczywistym konflikcie lub sprzeczności ze znaczeniem innych norm systemu, zwłaszcza gdy te normy mają wyższą moc prawną, gdy znaczenie to prowadzi do rażąco niesprawiedliwych rozstrzygnięć lub pozostaje w oczywistej sprzeczności z powszechnie akceptowanymi normami moralnymi, albo gdy znaczenie to prowadzi do konsekwencji absurdalnych z punktu widzenia społecznego lub ekonomicznego.

Mając na uwadze wskazane przez SN okoliczności uzasadniające odstąpienie od przyjętej wykładni językowej trzeba z całą stanowczością podkreślić, iż w niniejszej sprawie takie wyjątki nie występują.

Po pierwsze, wykładnia językowa nie prowadzi do niesprawiedliwych konsekwencji w niniejszej sprawie. Otóż rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd I instancji nie dokonał mechanicznej wykładni językowej, lecz poprzedził swoje stanowisko argumentami, które zasługują na uwzględnienie. I tak w postępowaniu przed sądem cywilnym ocenie podlegają fakty, a Sąd dokonuje swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w myśl art. 233 kpc. W myśl tej zasady należy mieć na uwadze przebieg służby powoda. Ów nie był karany dyscyplinarnie, a zatem argument pozwanego, iż doszłoby do takiej sprzeczności w niniejszej sprawie nie występuje. Po wtóre z przebiegu służby nie wynika, by stanowisko kierownicze

powierzane powodowi w przeszłości było stanowiskiem, z którym funkcjonariusz nie daje sobie rady. Po trzecie Sąd miał też na uwadze ogólny przebieg służby powoda. Warto zauważyć, że powód jest zatrudniony w służbie celnej od dnia

roku i w trakcie pełnienia służby zajmował stanowiska służbowe związane z podporządkowaniem funkcjonariuszy celnych. W okresie od dnia roku do dnia roku pełnił obowiązki kierownika zmiany w Posterunku Celnym w . Z dniem roku powód został awansowany na stanowisko starszego kontrolera celnego. Od roku był zatrudniony na stanowisku szefa sekcji kontroli operacyjnej w . Następnie powód uzyskał stopień służbowy młodszego dyspozytora celnego, a od dnia roku zlecono mu pełnienie obowiązków w . Z dniem roku otrzymał stopień służbowy dyspozytora celnego. Z dniem roku został powołany na stanowisko w . Z dniem roku a następnie w . Z dniem roku powierzono powodowi stanowisko służbowe eksperta celnego.

Już z powyższego opisu wynika, że powód przez wiele lat służby pełnił stanowiska, o których mowa w treści art. 223 ust.3 cytowanej ustawy.

Skoro zatem sprawa jest rozpoznawana przed Sądem Pracy, to nie można ograniczać się li tylko do formalnej analizy stanu faktycznego obowiązującego „przed dniem wejścia w życie ustawy” Można wyrazić stanowisko, iż dokonując oceny Sąd ma na uwadze całokształt zadań służbowych powierzanych powodowi, a nie te które zajmował w chwili wytoczenia powództwa. Rzecz wygląda analogicznie, jak przy ocenie zachowania np. nauczyciela, który ubiega się o uzyskanie statusu nauczyciela mianowanego, czy też przy ocenie postawy pracownika w związku z otrzymanym wypowiedzeniem. Oczywiście Sąd ma na uwadze odrębne stosunki prawne przytoczonych przykładów, lecz skoro rozpoznaje sprawę administracyjną według reguł cywilnoprawnych, to wydaje się adekwatne stosowanie tych ostatnich w niniejszym sporze.

Nie można wyinterpretować na tle niniejszej sprawy, iż wykładnia językowa wypacza ważne racje prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne, czy też pozostaje w oczywistym konflikcie lub sprzeczności z normami społecznymi. Przecież w każdym indywidualnym przypadku Sąd ma prawo [obowiązek] dokonać oceny okoliczności faktycznych i stwierdzić, czy taka wykładnia prowadzi do wyżej

wskazanych skutków. W przedmiotowej sprawie nie można się dopatrzeć żadnych racji społecznych w podzieleniu stanowiska pozwanego, bowiem ocena pracownika jest pozytywna. Ponadto stosowne zakwalifikowanie do korpusu oficerów młodszych nie ma na obecnym etapie ostatecznego rezultatu. Wynika to z treści art.223 ust.9 ustawy, zgodnie z którą funkcjonariusz celny, o którym mowa w ust. 3, wchodzi w skład korpusu oficerów młodszych Służby Celnej i pozostaje w nim, jeżeli w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy ukończy szkolenie specjalistyczne i potwierdzi egzaminem ukończenie tego szkolenia. W przypadku nieukończenia szkolenia specjalistycznego i niepotwierdzenia egzaminem ukończenia tego szkolenia, funkcjonariusza celnego mianuje się na stopień w korpusie aspirantów.

Stąd też zakwalifikowanie do korpusu oficerów ma charakter przejściowy. Jest wyznaczony okres w czasie, którego będzie dokonywana ocena pracy powoda, związana z ukończeniem szkoleń i złożeniem egzaminu. Stąd też dlatego nie można twierdzić, iż gramatyczna treść przepisu prowadzi do niesprawiedliwych wniosków.

W końcu należy także odnieść się do sformułowania „przed dniem wejścia w życie ustawy”. W przywołanym przez pozwanego wyroku NSA z dnia 11 maja 2012r. wskazano, iż sformułowanie przed dniem wejścia w życie ustawy nie precyzuje konkretnej daty, z jaką wiąże się dalej uregulowany skutek. Może zatem oznaczać czas bezpośrednio przed wejściem ustawy w życie, jak też czas odległy w przeszłości. Jeżeli przyjąć, że ów zwrot jest niedookreślony, co do momentu oceny, to nie można takiego skutku automatycznie przerzucać na powoda, co też trafnie skonstatował Sąd Okręgowy w [ ] w sprawie VIII Pa 21/11, załączonym do sprawy przez powoda.

W konsekwencji nie można wyprowadzać wniosku, iż ten przepis należy rozumieć inaczej, niż wynika to z jego treści. Zatem dokonując wykładni „przed dniem wejściem w życie ustawy” Sąd dokonywał tej oceny z uwzględnieniem okresu od dnia poprzedzającego wejście ustawy w życie do momentu rozpoczęcia służby przez powoda. Zatem owa trudność sprowadza się do większego nakładu pracy Sądu [konieczności oceny dłuższego czasu służby], niż jeden konkretny dzień takiej służby. W postępowaniu cywilnym nie ma zatem trudności w odczytaniu takiej normy, która pozwala na swobodną ocenę materiału dowodowego i reakcji w takim momencie, w którym dłuższa perspektywa służby wypaczałaby sens wykładni językowej, chociażby z uwagi na argumenty pozwanego odnośnie kar dyscyplinarnych, czy też innych sankcji ze strony przełożonych powoda.

Reasumując należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy w całości akceptuje rozważania Sądu I instancji odnośnie odmiennego sposobu związanego z interpretacją zwrotu „przed wejściem ustawy w życie” a zwrotu „w dniu wejścia w życie ustawy”. Sąd I instancji na poparcie swego stanowiska wskazał przekonujące argumenty, odwołując się do kwestii prawidłowego redagowania tekstów prawnych, o których mowa w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie zasad techniki prawodawczej. W szczególności znaczenia nabiera § 10, z którego wynika że do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń. Warto o tym pamiętać zwłaszcza w kontekście terminologii, którą posługuje się ustawa z dnia 27 sierpnia 2009r. o Służbie Celnej. Otóż w treści ustawy znajduje się zwrot „w dniu wejścia w życie ustawy” i „przed wejściem w życie ustawy”. Są to odmienne wyrażenia, a w samej ustawie nie ma wskazówek, aby oba pojęcia interpretować jednakowo. W konsekwencji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia rozumowanie Sądu I instancji jest prawidłowe w odniesieniu do obowiązku pozwanego do zmiany aktu mianowania z dnia 14 października 2009 r. i nadania powodowi stopnia w korpusie oficerów młodszych Służby Celnej. Stąd też w tym zakresie apelacja podlega oddaleniu z mocy art. 385kpc.

Natomiast Sąd II instancji nie podziela takiej wykładni art. 223 ust.3 pkt 2 cytowanej wyżej ustawy, która uprawnia Sąd do określenia stopnia w korpusie oficerów młodszych Służby Celnej. Jak wynika z treści art. 115 ust.1 pkt 4 w Służbie Celnej istnieje korpus oficerów młodszych Służby Celnej, który przewiduje stanowiska: a) podkomisarz celny, b) komisarz celny, c) nadkomisarz celny. Stąd też najpierw należy rozstrzygnąć spór na tle, czy powód powinien być mianowany do korpusu aspirantów Służby Celnej, czy też do korpusu oficerów młodszych. Dopiero prawidłowe rozstrzygnięcie tego zagadnienia pozwoli kierownikowi urzędu dokonać mianowania na stopień służbowy w odpowiednim korpusie, stosownie do treści art. 223 ust.1 powołanej wyżej ustawy.

Jednocześnie przy ocenie tej kwestii należy pamiętać, że w uchwale SN z dnia 8 czerwca 2010 r. w sprawie II PZP 5/10 wyrażono pogląd, iż w sprawie dotyczącej mianowania funkcjonariusza celnego na stopień służbowy na podstawie art. 223 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.) droga sądowa jest niedopuszczalna. Zatem w tej części, w której powód domagał się określenia stopnia służbowego w korpusie oficerów młodszych należy

uznać za nieprawidłowe, co też w tej części czyni apelację zasadą i prowadzi do częściowej zmiany orzeczenia Sądu I instancji w oparciu o art. 386 § 1 kpc.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art.98 §1 kpc, uznając że co do zasady powód sprawę wygrał, a tym samym przysługuje mu zwrot kosztów procesu obejmujący opłatę skargi kasacyjnej w kwocie 30 złotych oraz opłaty za sporządzenie skargi [k-271]

Na oryginał w oparciu
za zgodą
STARSZY SEKRETARZ
J. Czaplewski
SĄD OKRĘGOWY
WYSTYPIE